

XXXIV.

Betræknig

over

Forflag til Strandingslov.

(Udgiven af Folketingets Udvalg den 2den Marts 1895.)

Udvalget slutter sig i alt væsentligt til det foreliggende Lovforslag og finder kun Anledning til at gøre Bemærkninger med Hensyn til enkelte Bestemmelser i samme.

Af de Vædringsforslag, som nedenfor fremsættes, vil det ses, at en stor Del enten gaar ud paa rene Redaktionsændringer eller dog kun tilfigter en formentlig tydeligere Uffattelse af, hvad der maa antages at være Lovforslagets Mening. Til denne Klasse henhøre Forslagene under Nr. 5, 6, 10, 13, 14, 17, 19—20 og 22, hvorom det ikke anses for nødvendent her at udtale sig nærmere.

Naar det under Nr. 3 foreslaas i § 2 at indfætte et nyt første Stykke, gaar dette Forflag ikke ud paa at indføre noget nyt, for saa vidt den foreslaede Bestemmelse nemlig findes i den nugældende Strandingslov, Frdg. 28de December 1836 § 1, men Udvalget har ment, at det kunde være hensigtsmæssigt at stille denne Bestemmelse i Spidsen for de Regler, der gives i Lovforslagets § 2 med Hensyn til Strandfogdernes Pligter til at være opmærksomme paa og hurtigst muligt at træffe de fornødne Foranstaltninger i Anledning af forestaaende eller indtrufne Strandinger. I Erkendelse af, at Forholdene paa de forskellige Steder, og

nævnlig de enkelte Strandfoged-Distrikters Udstrækning, ere ikke lidet forskellige, turde det imidlertid være rigtigt at henvise de nærmere Bestemmelser om, hvor ofte og i hvor stort Omfang Strandfogderne skulle være pligtige til at færdes paa Stranden, til de Instruksler, som det forudsættes, at der vil blive givet dem. Naar dette Stykke indfættes i § 2, vil dette medføre, at der maa gøres nogle Redaktionsforandringer i den nævnte Paragrafs første saavel som i dens 2det Stykke. Hertil sigter da ogsaa bl. a. Vædringsforslaget under Nr. 4, der dog tillige søger at fremhæve som det, der først og fremmest bør lægges Vægt paa, at den nærmeste Redningsstation hurtigst muligt faar Underretning om Strandingen, eller Faren for en saadan, naar de paa Skibet værende Personer ikke stønnes at kunne reddes med de forhaandenværende Midler.

I det sidste Stykke af § 3 bestemmes det, at de i denne Paragraf omhandlede Erstatninger og Betalinger skulle fastsættes af Amtmanden. Man har imidlertid ment, at det maa kunne overlades til Politimesteren lige saa vel at bestemme disse Erstatningers Størrelse som den i § 2, 1ste Stykke omtalte Godtgørelse, hvilket synes at anbefale